

CHRISTINE
FÉRET-FLEURY

După o idee originală de Charlotte Ruffault

— INTRIGI —
LA VERSAILLES
RIVALE

VOL. I

Traducere din limba franceză
ELENA-ANCA COMAN

București, 2021

Redactor: Ioana SOCOLESCU

DTP: Simona RĂDULESCU

Les Intrigantes. Rivaies, Christine Féret-Fleury

The Yellow Room: Rivals: Copyright © 2015 by Hachette Livre

cover design © Rekha Garton / Arcangel Images

cover design © Images Crow's Eye Productions/

Arcangel Images

Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

Nr. ISBN general: 978-606-8754-95-6

Nr. ISBN de volum: 978-606-8754-96-3

București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FERET-FLEURY, CHRISTINE

Intrigi la Versailles / Christine Féret-Fleury. -

București : Epica, 2021 - vol.

ISBN 978-606-8754-95-6

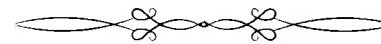
Vol. 1 : **Rivale** / după o idee originală a lui Charlotte
Ruffault; trad. din lb. franceză: Elena-Anca Coman. - 2021.

- ISBN 978-606-8754-96-3

I. Ruffault, Charlotte

II. Coman, Elena-Anca (trad.)

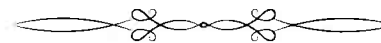
821.133.1

Curtenii care frecventează Salonul Galben au obiceiul de a se preta la farse crude pe seama nou-veniților, farse care fac deliciul cercului lor. Victima este ademenită la un supeu „intim”, după Grand Couvert¹. Aproape neputând să creadă ce noroc picase pe capul lui — Salonul Galben nu este, oare, cercul cel mai vizibil de la Curte? —, pretendentul răspundea invitației, imaginându-și deja murmurele măgulitoare pe care avea să le audă în cale.

Tânăra Mirabelle de Sérézac a fost printre cei păcăliți. După ce au amețit-o cu băutura, câțiva tineri de familie bună — din prudentă, le voi trece numele sub tăcere — au convins-o că avea să fie inițiată în misterele unui grup foarte select. Au legat-o la ochi și au condus-o, cu mare pompă, la bazinul fântânii arteziene a lui Neptun, în care prostănaca a și picat. Apoi însoțitorii s-au făcut nevăzuți, cu tot cu rochia și pantofii neofitei. Aceasta din urmă, silită să se întoarcă acasă udă leoarcă și numai în cămașă de corp, care îi lăsa la vedere formele în cel mai sugestiv mod, se văita în gura mare. A doua zi, toată Curtea clevețea pe seama acestei lamentabile aventuri. Regele însuși a prins de știre; se zice că a fost foarte nemulțumit și că i-a interzis amantei sale, Athénaïs de Montespan², să mai frecventeze cercul acelor „farsori insolenți”... Să fie acesta sfârșitul Salonului Galben?

Însemnări pentru volumul *Memoriile vremurilor noastre*, scris de mademoiselle Fanny, prim-camerista ducesei de N.

¹ *Grand couvert* — la Curtea Regală franceză, un ritual în care regele și regina luau masa în fața publicului. Tradiția este, de regulă, asociată cu Ludovic al XIV-lea, care cina *au grand couvert* la Versailles, aproape în fiecare seară, înconjurat de familia sa și de mulțimea de curteni.

² Françoise Athénaïs de Rochechouart de Mortemart (1640-1707). În urma căsătoriei, devine marchiză de Montespan. Va deveni amanta regelui Ludovic al XIV-lea. (N. red.)

I

Élise

— Mă plictisesc, declară tânărul viconte de Peaudres, înăbușindu-și un căscat în dosul mâinii pline de inele.

Unul singur dintre acestea ar fi putut răscumpăra un prinț. „Precum și castelul familiei mele”, gândi cu amărăciune Élise de La Valle. „Cine ar vrea, oricum, un asemenea castel, în care trage curentul peste tot? În plus, acum nimeni nu mai locuiește acolo. Toată lumea se înghesuie la Versailles, la Fontainebleau sau la Saint-Cloud, după cum are regele chef.”

Fie și numai pentru inelele lui, s-ar fi învoit să-l ia de bărbat pe acest necioplit înfumurat, care continua să peroreze:

— Trebuie să accepti evidența, Élise: Salonul Galben este *demodat*. *Madame* de Montespan nu mai calcă pe acolo de când ați fost cât pe ce s-o înecați pe Mirabelle de Sérézac. Ce tevatură!

Lăsa să-i scape un hohot de râs ascuțit și își goli dintr-o înghițitură cupa cu vin de Champagne, înainte de a-i face semn unui valet să-i mai aducă una.

— Acum toată lumea a aflat că Mirabelle își îndesa cărpe în corset ca să dea impresia că are săni. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, măcar de data aceea. Dar regelui povestea asta nu i s-a părut amuzantă... Și iată-vă aproape proscriși, dragii mei.

Iarăși râsul acela strident. Élise i-ar fi aruncat bucuroasă conținutul paharului ei în față, dar se abținu. Să nu insulte niciodată un posibil pretendent la mâna ei era una dintre regulile căreia accepta, în pofida dorinței sale, să se supună.

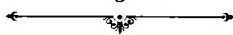
Mai ales când posibilul pretendent era așa de bogat ca vicontele.

— Nu e chiar atât de demodat să fii proscris..., zise ea, cu dezinvoltură studiată. Bandiții au avut întotdeauna mult succes la Curte.

— Nu și acum, draguțo. Privește în jurul tău.

Ce imbecil! Își închipuia că Élise zăbovea în compania lui pentru plăcerea de a conversa cu el? Nu. Singurul motiv pentru care rămânea aici, ascultându-i trâncăneala, era că nu avea pe *nimeni* altcineva cu care să vorbească.

Incruntată, fata își plimbă privirea peste cei prezenți, puținii la număr: în fața șemineului, trei domnișoare de onoare fluturau din evantaie și chicoteau. Bietele creaturi! Erau la fel de plăpânde și de palide ca florile de seră și aveau tot atâta minte. În urmă cu câteva săptămâni, n-ar fi fost primite aici nici în ruptul capului. Doi paji de-ai lui *Monsieur*, fratele regelui,

se sărutau languros într-unul dintre alcovuri. Nobili proaspăt ajunși aici, din provincia lor, priveau cu ochii holbați scena asta, străduindu-se să pară în largul lor; mai roiau, de asemenea, cartofori veniți să-i jupoaie pe cei menționați adineauri și fiica unui armator putred de bogat, poreclită „Fregata”, ale cărei diamante nu izbuteau să-i mascheze vulgaritatea...

Vicontele avea dreptate: Salonul Galben, care până mai ieri dăduse tonul în societate, decăzuse. Élise se întoarse spre el, cu ochi arzători.

— Unde e toată lumea? întrebă ea printre dinți.

El se prefăcu a număra pe degete.

— Proștii sunt la Montespan; nebunii se destrăbălează la Paris, prin tripouri sau pe la prezicătoare; cei mai înțelepți, care sunt prevăzători și se preocupă de cariera lor, sunt la Maintenon¹...

Fata ridică din umeri.

— Capra aia bătrână?

— Are influență asupra regelui. Și apoi, nu e chiar ofilită... Ochii ei negri sunt plini de văpăi și foarte expresivi. Cât despre puterea ei de seducție...

Se apropie de ea și-și lăsă manșeta lungă, din dantelă, să mângâie decolteul lui Élise.

— Nu a părăsit-o, însă cu siguranță nu o egalează pe a dumitale... Ți-am făcut pielea de găină? Sunt flatat.

¹ Françoise d'Aubigné Scarron, marchiză de Maintenon (1635–1719). După moartea primului soț, Paul Scarron, ajunge la curtea lui Ludovic al XIV-lea și va avea o influență enormă asupra monarhului francez. (N. red.)

Răsuflarea lui mirosea a usturoi. Dezgustată, tânăra făcu un pas înapoi.

— Élise, scumpo!

Era vocea lui Carmen. Slavă Domnului! Élise de La Valle îi aruncă cel mai fermecător surâs vicontelui și se întoarse, cu brațele larg deschise. Un vârtej de satin stacojiu și de dantele negre o înghiți. Cu buzele în părul prietenei sale, Élise murmură:

— Salvează-mă!

Carmen Huelgas y Rossalba era a treia cititoare a reginei. Grație rangului său, fata dispunea de timp liber aproape nelimitat, căci Maria Tereza¹ prefera cărțile de joc celor de citit. Carmen își cambră talia zveltă și declamă teatral:

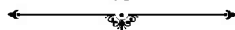
— *Querida!* Te căutam. Am neapărată nevoie de părerea ta... despre un pasaj dintr-o scriere de-a Sfântului Augustin, adăugă ea, cu un zâmbet malițios. Viconte, îmi permiteți să v-o răpesc?

Fără să mai aștepte răspunsul, își petrecu brațul pe sub al lui Élise și o conduse spre mesele de joc.

— Fregata nu mai are un sfanț; își joacă brățărilor. Curând, o să-și joace și jartierele. Nu trebuie să ratezi așa ceva! Susține sus și tare că și-a pus camerista să i le brodeze cu perle.

— Ai venit la țanc, îi șopti Élise. Eram pe punctul de a mă sufoca.

¹ Maria Tereza a Austriei (1638–1683), fiica regelui Filip al IV-lea al Spaniei. În 1660 s-a căsătorit cu Ludovic al XIV-lea. (N. red.)

— Dacă te măriți cu el, va trebui să înveți să-ți ții respirația. În noaptea nunții, o să-ți acoperi nasul doar un minut. O să fie de-ajuns. Vicontele e un bărbat grăbit.

Élise își închise evantaiul și lovi ușor obrazul înstelat cu alunițe false al tinerei spanioloaice.

— N-o să mă căsătoresc cu el. Năzuiesc mai sus de-atât, doar știi bine. Dar de unde ai aflat că e grăbit?

— L-am... „încercat”, mărturisii Carmen, cu un hohot de râs. Cea mai mare dezamăgire a mea! M-am simțit atât de umilită, încât am dat fuga la duhovnicul meu, să-i mărturisesc că am comis un păcat trupesc. Drept penitență, a trebuit să mă duc la Hôtel-Dieu ca să spăl picioarele nevoiașilor. Partea bună e că duhoarea lor m-a făcut s-o uit pe cea a vicontelui; niciodată nu mi-am ispășit mai strașnic un păcat. Apropo, spune-mi: „el” n-a venit în seara asta?

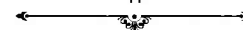
— Nu.

Un trosnet. Fragila montură din fildeș se rupsesse între degetele lui Élise. Aceasta își coborî privirea. Apoi, furioasă, aruncă evantaiul distrus pe un gheridon.

— Vicontele o să-mi dăruiască altul, zise Élise, cu voce joasă. Doar pentru asta e bun.

„El n-a venit.” Oare de ce această mică propoziție o făcea să se simtă atât de rău? „El”... Cavalerul de Saint-Agrève. Philippe de Saint-Agrève, un cadet¹ foarte arătos, foarte distins și foarte sărac, pentru standardele de la Versailles. Un erou care se luptase ca un leu în timpul războiului cu Olanda.

¹ Odinioară, tânăr gentilom destinat carierei militare.

Și singurul bărbat de care Élise se îndrăgostise vreodată.

De asemenea, singurul care o respingea fățiș.

— Privește! o îndemnă Carmen.

Lui Élise îi trebui un moment să-și dea seama că prietena ei se străduia să-i atragă atenția. Din fericire, tânăra spanio-
loaică niciodată nu se putea concentra mai mult de un minut
asupra unui singur subiect, deci probabil uitase deja de cava-
ler. Acum privea, fascinată, spre ușă.

— Ei, iată-l pe Claude de Chinelle! exclamă ea. În sfârșit,
o să ne amuzăm! Și nu e singur... O! Dar... ce frumusețe! Însă
toată lumea știe că lui nu-i plac femeile. O cunoști?

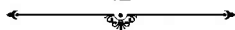
Élise făcu ușurel câțiva pași la dreapta, ca să vadă mai
bine, și încremeni numaidecât.

O tânără tocmai intrase în încăpere. Élise nici nu se uită
la fața ei. Nu avea ochi decât pentru rochia aceea.

Și ce rochie!

În seara asta, când se îmbrăcase, îi plăcuse cum arăta;
juponul de deasupra, din mătase verde-pal, cu mici buchete
brodate cu fir de argint, se asorta minunat cu corsajul din
tafta, ce-i scotea în evidență talia subțire. În ultimul moment,
își făcuse o aluniță falsă pe nas. Dar acum, dintr-odată, Élise
se simțea ștearsă, banală.

Necunoscuta era îmbrăcată — mai degrabă *dezbrăcată*,
gândi ea pizmaș — în aur. Aur pe aur, suprapuneri de aur, aur
plisat, brodat, sclipitor, un râu de aur în mișcare. Corsajul îi
lăsa la vedere umerii și jumătate din sâni; trena scurtă, din

tafta aurie, mângâia pardoseala cu... senzualitate. Nu exista
un alt cuvânt mai potrivit.

— De bună seamă visez, murmură Carmen la urechea lui
Élise. Totul o să cadă la podea și ea va rămâne goală, doar în
ciorapi de mătase... Pariezi?

— Ar fi, într-adevăr, pe gustul lui Claude, șopti prietena
sa. Adoră scandalurile.

— Probabil a trebuit să-i coasă rochia direct pe piele. Nu
poartă cămașă...

— E indecentă, aprecie Élise, pe un ton sec.

— Nu fi ipocrită! Ți-ai vinde sufletul ca să ai una la fel.

— Că tu nu, probabil?

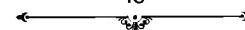
Carmen era aproape la fel de roșie precum corsajul ei. Cu
ochi strălucitori, suspină:

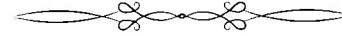
— Eu mi-am vândut deja sufletul pentru mai puțin de
atât... Ai văzut? Nici măcar o bijuterie. Nu are nevoie. Mai
puțin inelul ăla ciudat... Rochia face cât toate giuvaierile.
Trebuie neapărat să-mi iau și eu una... Cam cât crezi că m-ar
costa?

Dar Élise nu mai asculta flecăreala prietenei sale. Își ațin-
tise privirea asupra mâinii necunoscutei, care mișca nepăsă-
toare din evantai: un șarpe alcătuit din rubine i se încolăcea pe
degetul arătător al mâinii stângi. Un șarpe cu ochi de smarald.

Élise miji ochii. Cât ai clipi, râsetele și șușotelile din jurul
ei amuțiră. Era înconjurată de marionete care făceau plecă-
ciuni și se învârteau de colo colo, într-o liniște deplină.

Inelul acela... *Îl recunoștea!*

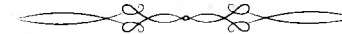
De la prima vedere, am știut că era Ea. Că nu aveam să mai prezint niciodată cele mai frumoase creații ale mele etalate pe Pandore, stupidele păpuși din lemn și cărpe, care fac să călătorească moda pariziană dincolo de granițele noastre... Ea era acolo, în picioare, la marginea unui lan de grâu, între două șiruri de spice legănate de vânt. Ridicase spre mine ochii ei cenușii ca norii de furtună. Fusta, cu poalele suflecate pe picioarele frumos sculptate, era atât de sfâșiată, de parcă fata ar fi jucat tontoroii într-un mărăciniș. Corsajul zdrențuit dezvăluia o umbră între două globuri albe ca laptele și magnific șlefuite. Eram aproape răvășit. Părul roșu i se revărsa pe umeri, ca un râu de metal topit.

Perfectă. Era perfectă.

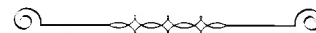
Aveam să fac din ea creația mea.

Ea avea să facă din mine un zeu.

Jurnalul intim al lui Claude de Chinelle

II

Rouge

Sosisem aici. În sfârșit, eram aici.

La Versailles.

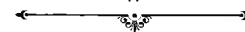
Așteptam momentul acesta de un an. Nu-mi mai păsa de toate precauțiile: sosirea clandestină, mantia care-mi ascundea rochia, moneda strecurată în mâna unui paznic zeffemitor, scara atât de prost luminată, care duhnea a urină...

Eram acolo.

Anticamera era întunecată. Două mâini mi s-au lăsat pe umeri. Claude mi-a scos capa și m-a împins înainte. O ușă s-a deschis.

— Ești foarte frumoasă, mi-a șoptit el. Mergi înainte! Drept în față, cu capul sus. Nu uita ce te-am învățat. Zâmbește! O să-ți mănânce toți din palmă.

În prima clipă după ce am intrat, n-am văzut decât galben în fața ochilor. Draperii galbene, tapet galben. Camera era tapisată cu satin de nuanța piciorului-cocoșului. Candelabrele

scânteiau. În șemineu trosnea un foc vârtos. Îi simțeam căldura pe piele. Aveam impresia că eram goală, în rochia mea. Era atât de decoltată, că-mi vedeam sfârcurile pe sub dantela fină, sclipitoare. Ce s-ar întâmpla dacă tocul pantofului mi-ar agăța tivul juponului? Nici nu voiam să-mi închipui.

Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat spre oglinda uriașă din fața mea. Din adâncul luciului neted am văzut apărând o necunoscută. Pielea aurită, airdoma mătăsurilor din acest salon intim; buzele, mai strălucitoare decât cristalul pocalurilor — o floare de seră, rară și fragilă, probabil otrăvitoare.

Am zâmbit. Repetam în minte indicațiile date de Claude: înaintează cu pas elastic, întinde bine vârful piciorului — da, așa! —, suges burta! Sus umerii și bărbia! Oferă-te privirilor, dar ca o regină. Trebuie să dai impresia că lumea îți aparține.

Ține minte asta mereu. Oriunde mergi. Repetă-le, Rouge! Încă o dată!

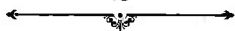
„Sunt cea mai frumoasă. Pot face pe oricine să-și piardă capul. Însă eu n-am să mă îndrăgostesc. Căci *am un secret.*”

Claude spunea că aceste cuvinte erau tot atâtea chei pentru a reuși la Curte, cu condiția să nu le uit niciodată. Mă silea să le repet de mai multe ori pe zi. Mai ales pe ultima — cea mai importantă, după cum susținea el.

Am un secret. Am un secret.

Cel mai amuzant este că, în privința asta, Claude nu se înșela.

Chiar aveam un secret.

Tocmai din cauza secretului cu pricina îmi făceam acum intrarea în Salonul Galben, unde se aduna, după spusele lui Claude, spuma curtenilor, cei care dădeau tonul modei și clădeau reputațiile.

Pentru cea mai mare parte a fetelor pe care le cunoscusem, seara asta ar fi fost o izbândă, un triumf.

Îndeplinirea unui vis imposibil.

Însă nu și pentru mine. Aceasta nu era decât prima etapă. Intenționam să ajung mai sus. *Mult* mai sus.

Indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătesc.

Mă priveau toți. Vedeam evantaie fluturând în fața gurilor strâmbe și vopsite cu roșu. Capetele se aplecau. La una dintre mesele de joc, o fată grasă, acoperită cu diamante, mă devora din priviri, cu gura căscată. Își pusese una dintre brățări peste cărțile de joc împrăștiate în fața ei. Vecinul ei s-a aplecat și a strecurat bijuteria în buzunar. Apoi mi-a surâs complice.

Privirile mă ardeau. Mă cântăreau, de parcă aș fi fost un animal la obor, de vândut celui care oferea mai mult. Îmi venea să mă întorc pe călcăie și să fug, dar am strâns din dinți. N-aveam să renunț pentru atâta lucru.

Nu îl vedeam pe Claude, dar l-am simțit apropiindu-se.

— Continuă să zâmbești, mi-a șușotit el la ureche.

Mi-am deschis evantaiul și l-am fluturat încet.

— Trei persoane au ieșit, i-am șoptit eu. E un eșec.

